

Immanuel

PROGRAMBLAD

Immanuelskyrkans församling Norrköping dec 2021 - feb 2022

tema detta nummer

En mångfald av språk

Att orda om det outsägliga

av Per Jennervall, pastor

Visst var det väl Sara Lidman som talade om "Stororden" i Bibeln? Alltså de ord som till sitt innehåll var rent av svindlande: Nåd, Frälsning, Försoning, Dom, Förlåtelse, Evighet, för att inte tala om Gud själv!

Det judiska folket fick inte uttala Guds namn utan fick ta till omskrivningar. Underligt, tänker vi idag. Men det finns skäl att ställa frågan, om hur vi talar om Gud. Den gränsöverskridande, ofattbare, allestädes närvarande, upphöjde Guden.

Nu har ju Gud blivit synlig i Jesus. Genom honom kan vi förstå mycket av Guds ömhet, hans lidelse för de undanskuffade, hans skärpa mot dem med makt. Gud väljer att bli människa och gör sig åtkomlig för vem som helst!

Men frågan kvarstår: Hur speglar våra ord om Gud såväl gränslöshet som närhet? Våra frikyrkliga mödrar och fäder var frimodiga i sina beskrivningar. De drog sig inte för att använda Stororden. De fick vara redskap i Guds sökande efter sina älskade barn. Vi vet dock att det många gånger resulterade i ett åtskiljande människor emellan och okänsliga domar över dem som inte delade tron.

Vi talar kanske inte så mycket om Gud? Åtminstone inte med vem som helst. Vi kän-

ner oss blyga och vill inte överskrida någons integritetsgräns. Det sistnämnda är gott. Evangelisationsiver har alldeles för ofta saknat inkänning och respekt för den andre.

Sant är ändå att tron på Gud är ovärderlig och vill kommuniceras! I vår försiktighet uppfattar vi ibland inte när människor öppnar för existentiella samtal. Det kan även bero på att vi inte tycker vi kan svara på svåra frågor. Nej, vi är inte experter på Gud, men bärs av en förtröstan på honom.

I kyrkan talas det alltid om Gud. För mycket? Ibland känns det så. Då blir stillheten den stora gåvan, utrymmet för bön och lyssnande inåt. Och nattvarden med det ömsesidiga delandet. Och den ordlösa musiken.

Fast visst behövs också orden. Inte de självsäkra men de öppnande. Det finns plats för Stororden, men de behöver transformeras till en våglängd som lyssnare kan ta in – och som vi själva kan greppa. Det är inte lätt. Mina predikningar har genom åren blivit allt kortare. Det väldigt traditionella predikospråket är svårt för mig att använda. Jag söker orden som inte är utslitna. Det överraskande perspektivet.

Ständigt får jag påminna mig om att de flesta (alla?) människor bär på erfarenheter av Gud. Möjligen kan vi hjälpa dem att identifiera honom som följt dem i livets alla skeden. Samtidigt får vi, vår kyrksamhet till trots, ställa oss jämsides med alla sökare, i vetskapen om att vår kunskap om Gud bara är en skärva av helheten.

Liturgin har blivit en tillgång i våra gudstjänster. En form, där vi inte behöver hitta orden själva utan kan ta hjälp av andras, ibland den tidiga kyrkans, formuleringar. Det skapar delaktighet och vila och är inte beroende av en alert gudstjänstledare.

Vad vi än vill säga om Gud, så bör alltid orden från Romarbrevet finnas i vårt medvetande: "Vilket djup

av rikedom, vishet och kunskap hos Gud! Aldrig kan någon utforska hans beslut eller spåra hans vägar. Vem kan känna Herrrens tankar, vem kan vara hans rådgivare"

Det ska emellertid inte hindra oss från att tala, så sant som vi kan, om Gud! ■

"Det finns plats för Stororden, men de behöver transformeras"

Trons olika uttryckssätt

Intervju med Ahmad från Aishamoskén i Norrköping.
Av Ingvar Almrot.

Under lång tid har en Evangelisk-luthersk statskyrka med senare komplettering av frikyrkliga samfund kring den kristna tron varit allenarådande i vårt land och i vår kommun.

Från 1782 blev Norrköping tillsammans med Stockholm och Göteborg en av de tre städer där judar gavs rätt att bedriva handel och bosätta sig. Men inte förrän 1858 kunde den Mosaiska församlingen i Norrköping flytta in i sin nybyggda synagoga i hörnet av Bråddgatan och Tunnbindaregatan

Den katolska kyrkan, Sankta Birgittakyrkan, startade 1903 i liten lokal på Skolgatan 24, för att först 1928 låta inviga den nybyggda kyrkan på Skolgatan 14.

Med invandrar- och flyktingströmmarna under 1960-1970-talet kom människor knutna till den syrisk-ortodoxa kyrkan och ett flertal församlingar växte upp i kommunen.

När nya invandrar- och flyktingströmmar kom under 1980-talet och framåt så fanns många människor från olika Islamska länder med muslimska bekvännare. Idag finns ca 5-6 muslimska församlingar i Norrköping. Bosniakiska islamska församlingen har flest betalande medlemmar, medan Norrköpings islamiska center (Aishamoskén) – där vi nu gör ett besök – har flest medlemmar. Jag möter Ahmad från Aishamoskén via dator och ställer frågor som han besvarar.

När man ansluter sig till en moské är det vanligt att man kommer från samma geografiska område/land? Vilka moskéer i kommunen är knutna till sunni respektive shia?

Det finns endast en shiitisk församling, resten är sunnitiska. Alla moskéer/församlingar är indelade efter etnisk tillhörighet. Den bosniska församlingen består till största delen av bosniska medlemmar, men på fredagspredikningarna närvarar även muslimer med annan etnisk tillhörighet, trots att fredagspredikan är på bosniska. I Abu Bakrmoskén (somaliska) är majoriteten av somalisk härkomst. Det finns emellertid somalier som pratar arabiska och som håller fredagspredikningar på arabiska, vilket får många muslimer med arabiska som modersmål att besöka den somaliska moskén på fredagar framförallt. Och eftersom vi i Aishamoskén har lagt verksamheten på is, tills moskébygget blir klart, har många muslimer från arabiska länder anslutit sig till de 5 dagliga bönerna i Abu Bakrmoskén (somaliska). Aishamoskén betraktas vara den multietniska moskén i Norrköping som samlar muslimer från alla världens hörn, med en majoritet av medlemmarna från arabiska länder. Styrelsen

är en konstellation av muslimer från flera världsdelar som t.ex. Afrika, Europa, Asien. Styrelsen väljs vartannat år på årsmötet. Fredagspredikningarna är på arabiska med översättning till svenska.

När startade församlingen i Aishamosken och när påbörjades bygget av moskén och när invigdes den?

Norrköpings islamiska center bildades år 1982 i en liten lokal på Nordantill. Marken där bygget pågår förvärvades 1986. Moskébygget gick av stapeln i början av 2014 och i juli samma år stod moskéns huvuddel (bönelokalen) klar. 2015 utsattes moskén för en anlagd brand. Den tråkiga nyheten om den anlagda branden nådde muslimerna då de tillbringade den tjugosjunde natten av månaden Ramadan i bön strax efter klockan 01:30. En chockvåg spred sig bland församlingsmedlemmarna. Följande morgon spred sig händelsen i svensk media, men nådde även utländska medier. Efter det har ett nytt bygge startat på samma plats, och är fortfarande igång.

2015
utsattes
moskén
för en
anlagd
brand

Vilken verksamhet äger rum i Aishamoskén – bön, predikan, undervisning, ungdomsverksamhet, etc.? Hur ser samverkan med andra kyrkor och trosriktningar ut?

Innan verksamheten pausades 2018, hade vi 5 dagliga böner, lektioner nästan varje dag, lektioner, utflykter och aktiviteter för kvinnor, barn, ungdomar. Fredagspredikningar. I och med att ingen annan verksamhet än moskébygget drivs i Norrköpings islamiska centers namn finns ingen Imam i församlingen.

Islam lär oss att inte döma människor, då endast Gud är den som vet vad människan döljer i sitt inre, och endast Han har rätt att döma. Däremot gör vi åtskillnad mellan människor som befinner sig i olika stadier i livet. Med andra ord har man olika tillvägagångssätt att bemöta människor grundat på vad de gör och inte gör i förhållande till islam. Samtidigt tvingar vi inte på någon vår tro eller uppfattning av islam, utan vi förkunnar och avslutstagandet äger varje enskild människa.

Koranen berör moralisk rådgivning, snarare än instruktioner om lagar och ska ses som "källskriften för islamiska principer och värderingar" – varför upplevs ändå islams tro så lagisk?

Skiljer ni på muslimer som aktivt och medvetet antagit islam som sin religion och de som ännu inte äger en full bekännelse? Gud beskrivs först och främst som den Barmhärtige, den Nåderike och kan främst lära känas genom en attityd av öppenhet och ödmjukhet – delar ni den beskrivningen?

Islam berör båda aspekterna, och koranen består utav ca 500 lagar/regler. Orsaken att islam kan uppfattas som en lagisk religion tror jag är för att det finns tydliga lagar, regler och riktlinjer när det kommer till det mest fundamentala i livet, mat, dryck, klädsel, relationer etc.

Muslimernas religiösa sedvänjor räknas upp i islams fem pelare; trosförklaringen, dagliga böner, allmosor, fasta och pilgrimsfärd till Mecka. Är dess pelare levande även när man lever i ett så sekulärt land som Sverige?

De flesta av islams pelare kan man ohindrat utöva, medan andra begränsas eller kan upplevas som svårare i sekulära miljöer. Exempel på detta är bönen som i många muslimska länder kan utföras i en närliggande moské 5 gånger dagligen, oavsett om man jobbar i fabrik, köpcenter eller transport. Butiker lämnas t.ex. obemannade under bönen, och återgår till vanlig verksamhet efter bönen. Fabriksanställda kan be gruppvis i en närliggande moské osv. I ett sekulärt samhälle, som Sverige, begränsas den möjligheten. Även Ramadan, med dess fasta, bön, koranrecitation etc. kan upplevas som svårare att utöva fullt ut i ett sekulärt samhälle.

I ett öppet samhälle skall alla kunna utöva sin religion. Känner ni att ni har den tryggheten?

Klär man sig i enlighet med den klädkod islam påbjuder känner sig många muslimer otrygga. Det eftersom muslimer i många delar av världen får höra glåpord och hot av fientliga människor som inte sällan heller tar till handgripligt våld. Känslan kan dessutom variera beroende på hur den politiska bilden ser ut i världen och vad media väljer att rapportera. Enligt statistik ser man att muslimer runt om i världen utsätts för betydligt mer hatbrott i samband med att terroristdåd utförs. Tyvärr känner jag personligen muslimer som "väntar" på den dag då de kommer utsättas för påhopp eller liknande just på grund av deras utseende.

"Tyvärr känner jag personligen muslimer som "väntar" på den dag då de kommer utsättas för påhopp..."

När jag tog kontakt med dig Ahmad, via Maria Bard, Svenska kyrkans diakoniceentrum där

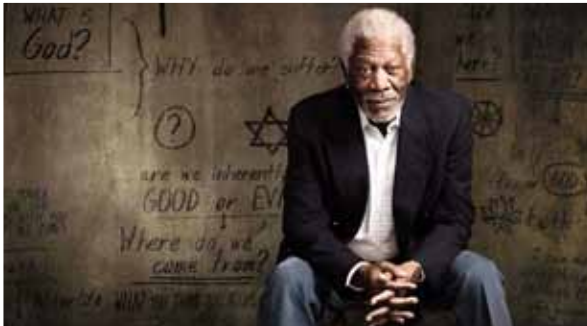
också interreligiösa rådet har sin hemvist, så upplevde jag en osäkerhet och oro att ni var för sårbara för en öppen dialog. Vi kunde inte mötas, styrelsen skulle ge sitt godkännande, inget foto på dig var tänkbart, ovs. Är tilliten till människorna och samhället låg?

----->

Brist på tillit och känslan av otrygghet riktas nödvändigtvis inte mot journalisten eller personen som utför intervjun. Osäkerheten om att ställa upp på intervju kan självklart handla om ovissheten i hur artikeln kommer vinklas, men inte minst lika ofta hur läsaren kan komma att uppfatta artikeln eller om artikeln i sig kan råka vara en påminnelse för islamofobiska personer om att muslimer är en del av det svenska samhället, som i sin tur kan leda till negativt agerande mot muslimer.

Min önskan är att självklart kunna leva precis som "alla" andra i samhällen och inte behöva oroa mig för att jag ska behöva ta emot ett samtal om att moskén har brunnit ner igen, eller där min fru berättar gråtandes

att hon blivit nedslagen av en ynkrygg bara för att hon bär slöja. Jag är far till 3 barn och måste tänka på mina barn innan jag tänker på mig själv. Jag har mottagit kompendium från okända avsändare, med mitt namn på, där hotelser har förekommit. Allt annat än att tänka till en extra gång och rådfråga resten av styrelsen innan jag ställer upp på bild, intervju etc. vore själviskt och rent av idiotiskt av mig. Allt för ofta har jag hört att jag är för godtrogen, i ett samhälle fullt av människor som bara ser till sitt bästa utan att tänka på andras konsekvenser. Vi som moské har tidigare ställt upp på intervjuer som blivit vinklade åt helt annat håll än det vi blivit lovade, därför har vi valt att ställa upp på intervjuer mestadels skriftligt. ■

I serien från Netflix, "Jakten på Gud", reser Morgan Freeman runt i världen och träffar människor från olika religioner för att höra deras version av skapelsehistorier, vem gud är, var gud finns, vad som händer efter döden med mera.

"Kroppen minns det du själv har glömt"

Rosenterapeut Elisabeth Eek intervjuad av Per Jennervall

En eftermiddag letar jag upp en villa belägen på en sluttning i Svärtinge med utsikt över bland annat Glan. Här bor Elisabeth Eek med make Per-Olof och schäfertiken Yana.

Anledning till besöket? Jo, att någon berättade för mig att Elisabeth är Rosenterapeut. Det handlar inte om trädgårdsodling med olika sorters rosor. Nej, det är en form av terapi, där kroppen i hög grad får komma till tals.

Nog vet vi att kroppen gör sig påmind. Ont i axlar, ryggbesvär, huvudvärk, leder som protesterar – ja, listan kan göras lång. Vi förväntar oss att medicin ska göra susen, eller kanske en operation.

Att det inte alltid hjälper vet vi alla. Som ett kompletterande sätt att komma människor till hjälp har Rosenterapin utvecklats.

Elisabeth har 4-5 års utbildning inom Rosenterapin och har en praktik nedanför Vidablick. Under pandemin har hon inte haft några klienter, men nu startar verksamheten på nytt.

Marion Rosen hette hon som utvecklade den här terapin. Hon var född i Tyskland och initierade en sorts andningspedagogik. Un-

der kriget flydde hon till Sverige och blev sjukgymnast. Senare flyttade hon till USA, där Rosenterapin fick sin start.

Jag ber Elisabeth berätta hur en behandling hos henne går till.

- De får ligga på en brits i bara underkläder. Jag iakttar vilka rörelser som gör sig påmind i kroppen. Hur andas personen? Ett spädbarn andas så att hela kroppen är involverad, från topp till tå. Det minskar med åldern. Vuxna andas ofta med liten luftpelare, begränsat och litet .

Rör du vid dem?

- Ja, hela tiden. Ingen massage men lätt beröring som går på djupet, där jag kan samla information om hur kroppen reagerar. Kanske märker jag spänningar i vissa delar av rygg eller höfter. Då berättar jag det för klienten och frågar om det finns något i deras liv som kan ha orsakat det. Inte sällan har det med rädsla eller sorg att göra.

Kan man säga, att du talar med deras kroppar?

- Ja, i hög grad. Ofta får jag reaktioner av gråt, skratt, ilska eller bara en lite tår.. Då väntar jag in personens eventuella behov av att ge ord åt sin upplevelse. Det är viktigt att inte själv vara för snabb att prata eller att dra slutsatser. Lyhördhet är viktig.

Finns det ett "schema" som du följer, alltså likt en massör som går igenom kroppen successivt?

- Nej, några fastlagda rutiner är det inte fråga om. Det är kroppen som visar riktning och kommunicerar. Vi brukar säga, att kroppen minns det du själv har glömt. Det har jag varit med om många gånger. Sånt som är förträngt och igenlåst flyter plötsligt upp till ytan och startar någon form av process.

Är du då beredd att bli en samtalspartner i den processen?

- Ja, självklart. Ibland har jag också jobbat i samråd med en psykolog. Min långa utbildning plus ständiga

fortbildningar ger mig en god grund. Mina lärares erfarenheter, lång egenbehandling och praktikår har rustat mig för uppgiften. Jag vet ingen utbildning som är så "ärlig" som Rosenterapins.

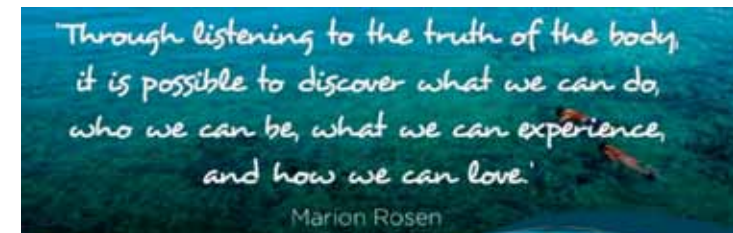
Jag är nyfiken på en sak till. Jag har hört att Elisabeth också kommunicerar med djur, i synnerhet hästar. Jo, det stämmer,

säger hon. Jag behandlar både privathästar och ridskolehästar, som har olika behov av hjälp, till exempel diffusa smärtor, stelhet, nedstämdhet.

- Från första början var jag livrädd för hästar men det gick snabbt över. Nu har jag behandlat massor av hästar med infrarött ljus och beröring. Det som händer är, att när jag rör vid deras kroppar kommer information "som bilder" till mig, som jag behöver vara alert att uppfatta och dra slutsatser utifrån. En sak som jag har lärt mig är att hästar aldrig ljuger !

Och Elisabeth ger mig exempel på sin kommunikation med djur som får mig att häpna. Tiken Yana kommer och nosar och slickar min hand och försäkrar att hennes matte talar alldeles sant. ■

"Genom att lyssna på kroppens sanning, är det möjligt att upptäcka vad vi kan göra, vem vi kan bli, vad vi kan uppleva och hur vi kan älska" Marion Rosen

Själens språk

av Henric Daréus

Hur ofta i vardagens tristess och inför alla beslut vi ska fatta, privata som samhällsavgörande, har vi med själen och själens behov som en beståndsdel? Har själen tappat sin betydelse för oss? Är det flummigt att tala om själen? Har själen något verkligt att säga oss?

Det här är en i allra högsta grad personlig och ovetenskaplig reflektion. Det finns inga vetenskapliga belägg för vad en själ är, eller om den ens finns. Definitionen av "själ" har varit och är många. Filosofin, psykologin och inte minst religionen har gjort sina olika definitioner. Kanske är det till och med så att det finns lika många definitioner av själen som det finns människor. Här är mina tankar.

Jag tänker mig att min själ är summan av alla upplevelser, erfarenheter, kunskaper, känslor, fantasier mm, alltså summan av allt det som vid varje ögonblick påverkat mig. Därför är själen något högst individuellt och unikt. Ingen själ är den andra lik. Själens kan inte ljuga, tänker jag. Själens är alltid sann. Ditt och mitt innersta jag är alltid sanning för just dig och mig.

Vad talar till själen?

Sinnena; känsel, hörsel, syn, smak och lukt är naturligtvis centrala. Vänskap, musik, konst, välagad mat... det som ger välust-känslor det berör också själen, det talar till själen och får "det inre" att vibrera. Längtan efter att det inre ska vibrera kan också beskrivas som livslust. Men likaväl som välust-

ten talar till själen, likaväl talar olusten, oron och rädslan till själen. Och allt grundar sig i själens "sanna upplevelse", det som berör människans inre till välust och avsky.

Jag tycker om att leka med ord. Kanske för att jag har svårt att läsa långa stycken, t.ex. böcker. Men jag älskar lyrik. Att få mejsla ut ordens betydelse och sammansättning och "göra något av det". När jag kring milleniumskiftet blev sjuk-skriven för utbrändhet innebar det också att jag i en mening blev ensam med mig själv. Jag drog mig undan och mina tankar upptog stor del av min tid. Bl.a. funderade jag på vad jag gjort för erfarenheter i livet.

En, som jag tycker spännande, erfarenhet vill jag dela med mig av. Under flera år hade jag uppdrag hos en företagshälsovård att vara samtalspartner med människor som kanske tappat fotfästet för ett ögonblick, utsatts för livsomställning eller hamnat i kris mm. Ericsson i Norrköping, som bl.a. tillverkade telefoner, var ett av flera företag jag hade kontakt med. Jag upplevde i mötet med människorna från Ericsson, att det fanns en viss stolthet hos de anställda. Oavsett var i företaget man befann sig; att löda kretskort, ta emot varor, personalansvar

eller vad det nu kunde vara, det fanns en viss stolthet. En Ericsson-telefon... det var nåt det! Det fanns en "själ" i företaget som alla var stolta över och som alla var en del av. När så småningom Ericsson började avveckla sin verksamhet avknoppades delar av företaget till bl.a. riskkapitalföretag. Där fanns egentligen inget större intresse av vilken produkt företaget, man gjorde sin investering i, tillverkade. Det viktigaste målsättningen var att förmera insatt kapital. Jag vet inte om jag inbillade mig men någonstans upplevde jag att stoltheten försvann och därmed det som var företagets "själ".

När jag funderade tillbaka på bl.a. den upplevelsen och med lite hjälp av lek med ord formulerade jag ett uttryck som sedan dess följt mig och också bekräftats gång på gång. Uttrycket var "Ekonomiska skäl, stjal själen". Paulus uttryckte sig "Kärleken till pengar är roten till allt ont". Samma andemening. Pengar är livsviktiga för vår överlevnad, en förutsättning för vårt behov av byte och handel av varor och tjänster. Men pengarnas plats i själen är förrädisk! Politiken, inte minst, men också människans girighet och brist på reflektion, styrs allt för ofta av pengar. Själens talar ett annat språk!

"Ekonomiska skäl, stjal själen"

Nyligen var det Allhelgonahelg. Kyrkoårets tema för söndagen var "Alla själers dag". Den helgen fylldes våra kyrkogårdar av människor och ljus. Vad hände då? Vi mindes de själar som "gått över gränsen". Sorg, längtan och framförallt kärlek fyllde vårt inre och våra kyrkogårdar. Besökarnas själar "talade" med de själar som inte längre fanns kvar. Själarnas innersta och sanna jag, talade! Många indianstammars definition

kring hur länge en människa lever tangerar kyrkogårdsupplevelsen. Där är inte en människa död när hon "gått över gränsen". För indianerna lever en människa så länge man minns och talar om henne. På samma sätt, en människa utesluten och bortglömd i ett indiansamhälle, anses inte heller levande. Själens språk...

Själens språk har många dimensioner. Personligen behöver min själ, utöver upplevelser i mötet med människor och vardagsliv, tilltalas av något som är "större". Vi är ju trots allt "bara" människor! Oavsett att våra intentioner kan vara aldrig så goda, men våra tillkortakommanden och oförmågor att se, eller kanske snarare viljan att se, helheten, begränsar oss. Personligen behöver jag ha en dialog med något som är oantastligt, som ser och ger förutsättningar jag själv inte har förmågan att upptäcka. Mitt liv och mina förutsättningar, livet omkring mig, både i närheten och i hela världen, till och med universum, allt behöver sättas in i ett sammanhang. Min själ längtar efter något mer. Själens behöver inte alltid ett svar men väl en källa att ösa ur. När jag på söndagen sitter i kyrkbänken, deltar i gudstjänsten, knäpper ihop mina händer och delar gemenskapen... då är det ett tillfälle när jag söker och längtar efter en dialog, ett tilltal, ett språk, ett sammanhang som kommunicerar med min själ. ■

Glimtar från hösten

17 september hade vi besök av Evangelistkvartetten. Dan Inge Olsson, Carl-Olov Hultby, Jan Erixon och Göran Klemetz sjöng både kända och okända sånger. Carl-Olov Hultby predikade.

På Tacksägelsedagen brukar kyrkan alltid smyckas med skörd från Guds natur. I år var inget undantag. Elisabeth Gustafssons vackra flöjttoner fyllde kyrkorummet. Per Jennervall predikade.

Äntligen blev den av... Vålgörenhetskonserten till förmån för Hela Människan. Den 21 oktober gästades vi av Delphine Constantin Reznik - harpa och Anders Dahlstedt - slagverk som spelade klassiska pärlor och poplåtar

På Domsöndagen, 21 november, firade de tre församlingarna i Immanuelskyrkan - Korskyrkan, Vineyard och våra församling - gemensam gudstjänst. Den väl fyllda kyrkan fick lyssna till Korskyrkans brass som spelade, delta i lovsången, lyssna till predikan av Daniel Holgersson och fira nattvard tillsammans.

KALENDARIUM

DECEMBER

- sö 05 2:a söndagen i advent
"Guds rike är nära"
13.00 Gudstjänst
Per Jennervall. Charlie Reman,
sång. Kyrkkaffe.
- sö 12 3:e söndagen i advent
"Bana väg för Herren"
13.00 Gudstjänst
Ulf Krusell. Rodhe Krusell, sång.
Kyrkkaffe.
- sö 19 4:e söndagen i advent
"Herrens moder"
11.00 Vi sjunger in julen i Centrum-
kyrkan.
- fr 24 Julafton
10.00 Samling kring julkrubban.
Korskyrkan ansvarar.
- sö 26 Annandag jul
13.00 Missionsgudstjänst
Per Jennervall. Petter Jennervall,
sång. Insamling till mission i andra
länder. Kyrkkaffe. Se annons sid 17.
- fr 31 Nyårsafton
16.00 Musik och lyrik vid årets slut.
Christian Zell och Mats Jansson.

JANUARI

- lö 01 Nyårsdagen
"I Jesu namn"
13.00 Nattvardsgudstjänst
Per Jennervall. Kyrkkaffe.
- sö 09 1:a sö e trettondagen
"Jesus dop"
13.00 Gudstjänst

- Per Jennervall. Ann-Christin
Hallgren, sång. Kyrkkaffe.
- sö 16 2:a söndagen efter trettondagen
"Livets källa"
13.00 Gudstjänst
Bernt Åkerblad. Pernilla Andersson,
sång. Kyrkkaffe.
- on 19 19.00 Ekumenisk gudstjänst i
Renströmmen.
Kerstin Oderhem, missionsförestån-
dare i EFS, predikar.
- sö 23 3:e söndagen efter trettondagen
"Jesus skapar tro"
13.00 Gudstjänst med nattvard
Per Jennervall. Bengt-Göran Sköld,
orgelmusik. Kyrkkaffe.
- sö 30 4:e söndagen efter trettondagen
"Jesus är vårt hopp"
13.00 Gudstjänst
Pär Sandstedt. David Josephson,
sång och musik. Kyrkkaffe.

FEBRUARI

- sö 06 Kyndelsmässodagen
"Uppenbarelsens ljus"
13.00 Gudstjänst
Per Jennervall. Kyrkkaffe.
- sö 13 Septuagesima
"Nåd och tjänst"
13.00 Gudstjänst
Anne-Lill R. Eriksson. Pernilla
Andersson, sång. Kyrkkaffe.
- sö 20 Sexagesima
"Det levande ordet"
13.00 Gudstjänst med nattvard.

- Per Jennervall. Ann-Christin
Hallgren, sång. Kyrkkaffe.
- sö 27 Fastlagssöndagen
"Kärlekens väg"
13.00 Gudstjänst
Inga-Märtha Isacson. Kyrkkaffe.

MARS

- lö 05 14.00 ÅRSMÖTE
se särskild notis sid 18
- sö 06 1:a söndagen i fastan
Prövningens stund
13.00 Gudstjänst med nattvard.
Per Jennervall.

"Se, jag vill bära ditt budskap, Herre"
är rubriken för arbetet när vi i år stödjer
Equmeniakyrkans internationella arbete.
Hos oss sker det i gudstjänsten Annandag
jul, 26 december.

Kan Du inte delta då eller vill vara med och
stödja ekonomiskt via swish eller bankgiro
är det lika välkommet. Kontonummer finns
på näst sista sidan i programbladet. Märk
insättning med *"Internationella missionen"*

VALBEREDNINGEN

Vi närmar oss åter ett nytt verksamhetsår. Valberedning påbörjar sitt arbete för år 2022 i december. Du som vill ändra på ditt uppdrag, hör av dig till valberedningen före den 15 december, annars räknar vi med din insats även nästa verksamhetsår.

Vi behöver samtidigt hjälp och förstärkning på några insatser, så tala gärna om vilka uppgifter som du vill och kan bidra med.

Rune Almroth, sammankallande, Lars Blom och Gunilla Wallstedt.

ÅRSMÖTE

Lördag den 5 mars kl. 14.00

kallas församlingen till årsmöte i Immanuelskyrkan.

I kommande årsmöteshandlingar kan du läsa om verksamheten och den ekonomiska redovisningen för 2021. Framtiden speglas i val, målbild, verksamhetsplan och budget för år 2022.

Handlingarna utdelas via omsorgsgrupperna. De kommer inte att utsändas utanför kommunen. Handlingarna kommer att finnas tillgängliga på årsmötet och kan erhållas efter begäran till expedition.

Vi ser fram emot en fin eftermiddag och en välfylld församlingsvåning.

Styrelsen

EXPEDITIONSTIDER

Mellan 16/12 2021 och 13/1 2022 är expeditionen stängd. Behöver ni kontakt under den tiden så sök pastor eller ordförande per telefon, som finns på programbladets näst sista sida.

Vecka 2 2022 den 13/1 öppnas expeditionen igen. På torsdagar kl. 10-12 kan ni möta vår personal på nytt. Kom gärna in på besök och samtal.

TEMA OCH MANUSSTOPP

"Trygghet - en illusion?"

.... är det tema som får vara den röda tråden i nästa nummer. Kan du dela med dig av något som gränsar till den frågan? Vi skulle värdesätta funderingar från våra läsare.

Manusstopp är 11 februari

IMMANUELSKYRKANS FÖRSAMLING

IMMANUELSKYRKAN

Södra Promenaden 106
602 31 Norrköping

011 - 12 15 50

Expeditionstid torsdag 10 - 12
16/12 2021 - 13/1 2022 stängd

E-post: immanuelskyrkan@telia.com
Hemsida: www.immanuelnorrkoping.se

PASTOR / FÖRSAMLINGSFÖRESTÅNDARE

Per Jennervall

0706 - 74 01 74
jennervallper@hotmail.com

ORGANIST

Bengt-Göran Sköld

011 - 31 89 33
0735 - 40 30 24
bengtgsold@gmail.com

ORDFÖRANDE

Ingvar Almrot

070 - 313 22 44
ingvar.almrot@telia.com

KASSÖR

Gunnel Hertzäs

070 - 978 91 52
gunnelh@gmail.com

SJUKHUSKYRKAN i Norrköping

Eva Gudmundson, Sjukhuspastor
011 - 24 11 55

IMMANUELSKYRKANS FÖRSAMLING

Bankgiro 5592 - 0409
Swish 123 218 41 41

GETSJÖTORPS FRILUFTSGÅRD

Plusgiro 79 26 75 - 1
www.getsjortorp.se

Immanuelskyrkan en del av
Equmeniakyrkan

och vi samarbetar med:

Studieförbundet Bilda
för kyrka och samhälle

Equmeniakyrkan

Bilda

Jag ska berätta sagor och myter,
jag ska lyssna till den nya människans berättelser.

Jag
och
ska

PP Sverige, Port Payé

Jag ska visa på solen, träden och vattnet
när det är dags att skiljas
jag hjälpa till att packa väskan.

sista sidan...

Ur gymnasieuppsats
"Till den nya människan"

Jag ska ge den nyfödda
penslar och färger,
flöjter, orglar och trumpeter.
Jord, frön och en spade.
bläck och papper.
Jag ska berätta
sagor och myter,
jag ska lyssna till
den nya människans
berättelser.

Jag ska visa på solen,
träden och vattnet
och när det är dags
att skiljas
ska jag hjälpa till
att packa väskan.

Ur gymnasieuppsats
"Till den nya människan"

